

Z OBSAHU	O iniciativě na záchranu „tradičních českých“ Vánoc	04
	Nevalný konec „velkých“ teologů	05
	Zamlčená historie roku 1989	07
	Zákaz křížů ve školách je jen špička ledovce	09

TRADICE OTCŮ

Z kázání svatého biskupa Quodvultdea († kolem 450)

Nevěnujeme svou víru planým slovům ani se nedáváme unášet neuváženými popudy srdce nebo zaslepit lichotkami květnatých řečí; avšak slovům vyřčeným Boží mocí svou víru neodpíráme.

A právě takto mluvit uložil Bůh Slovu a Slovo promlouvalo Boží mocí. Svou řečí odvracelo člověka od neposlušnosti; nezotročovalo násilným donucováním, nýbrž povolávalo ke svobodě s dobrovolným rozhodováním. [...]

O tomto Slově jsme se dozvěděli, že přijalo tělo z Panny a vzalo na sebe starého člověka, přetvořeného do nové podoby. Víme, že se stalo člověkem z těžé hmoty jako my; kdyby totiž tomu tak nebylo, bylo by marné nás vybízet, abychom ho napodobovali jako svého učitele. Kdyby to byl člověk s odlišnou podstatou, proč by mně, který jsem se narodil sláb, přikazoval, abych jednal podobně jako on, a jak by přitom mohl být dobrý a spravedlivý?

Aby však nebyl pokládán za odlišného od nás, podstoupil i námahu práce, rozhodl se hladovět, neodmítl žíznit, odpočíval ve spánku, nevyhýbal se utrpení, podrobil se smrti a zjevil své vzkříšení. V tom všem přinášel své vlastní lidství jako obětní prvotinu, abys ty v utrpení neklesal na duchu, ale abys i ty, když dozráváš, že jsi člověk, očekával to, co Bůh prokázal jemu. [...]

Všechna utrpení, která jsi přestál jako člověk, seslal Bůh proto, že jsi člověk. Co však souvisí s božstvím, to všechno slíbil Bůh, že ti poskytne, až se staneš účastným božství a nesmrtelným. To je ono „poznaj sebe sama“: poznávat Boha, který tě stvořil. Neboť koho on povolá, tomu poznání Boha přechází v poznání sebe sama. [...]

Foto: CzechTourism

Sen

Bohuslav Reynek (1892–1971)

Procitám v časném jitře zimním, a hle, nejsem ve svém lůžku ani ve své jizbě, ale jsem venku, v řídké a tichounké atmosféře, a všechno jest v nových a lhostejných dimenzích. Jsem přikryt lesem, celým borovým lesem zasněženým, přikryt mechem, borůvkám a vřesovím a prstí, a nade mnou se spájejí koruny stromů jako skvělý a temný baldachýn na vonných sloupech, a jest pošit a sloupy posázeny živými, zelenými perlami sýkorek. A jest ve všem mnoho velebnosti a pokoje a doufání, jest právě advent a půjdou tudy zanedlouho Pastýři do Betléma, potmě, aby ve dne jim zbytečně nebylo spíláno bláznů. Vím, že půjdou mimo mne, a pošlu po nich svoji úzkost Ježíškovi, od nich ji snad přijme. Potom pojedou tři Králové třpytni v červácích, dobře si prohlédnu též velblouda, dlouho jsem již žádného neviděl, a z duše miluji všechny bloudy... Moje toužení jsou čím dál dětinštější, stále jsem obléván blahem, ale znenáhla již nespočívám v zemi pod baldachýnem a houpu se jako v kolébce nebo v náručí, a koruny borovic se sklánějí nade mnou vousatou Tváří Boha Otce – ne nějak jasnou a hmotnou, ale tajemně a slastně se kreslicí, rozeznatelnou asi jako v úponci a listech zamrzlých oken – a probírám se, podoběn hladovému mrzáku bez zubů a bez prstů, který má skývu tvrdého chleba v kabátě...

**Milí čtenáři, k slavnosti narození Páně vám přejeme slovy Písma:
Ať vám Hospodin žehná a chrání vás! Ať Hospodin rozjasní nad vámi
svou tvář a je vám milostiv! Ať Hospodin obrátí k vám svou tvář
a obdaří vás pokojem! (Nm 6,24–26)**

Redakce

Kustod Svaté země P. Pierbattista Pizzaballa OFM zapaluje svíci v betlémské jeskyni Narození
Foto: Custody of the Holy Land

Betlém se chystá na Narození Páně

Kustod Svaté země františkán Pierbattista Pizzaballa vykonal pravidelnou adventní návštěvu Betléma. V bazilice Narození zapálil první adventní svíci. Z baziliky se její světlo rozšíří do celého světa. Světlo z Betléma má připomenout všem křesťanům, že mají vytvářet mír ve světě.

Zenit

Znuvození populační kontroly?

P. John Flynn, LC, komentuje na agentuře Zenit kodaňský summit a upozorňuje, že se na něm opět vynořily malthusianské názory, podle nichž lze vyřešit problémy světa populační kontrolou. Poznává, že bohaté národy tak chtějí vykoupit své cestování v soukromých tryskáčích předpisováním antikoncepce chudým národům.

Podle P. Flynnna jde o stále živý neokolonialismus. Zpráva OSN o stavu populace říká: „Analýza nákladů dokládá, že populační kontrola je podstatně levnější než technologie snižující uhlíkové emise.“

Na jiném místě však připouští, že hlavní odpovědnost za skleníkové plyny mají rozvinuté země. Říká se v ní také: „Nutit chudé lidi, aby měli méně dětí, protože bohatí mají příliš vysokou spotřebu, je nemorální.“

Zenit

Rakouští biskupové žádají opatření ke snížení potratovosti

Na svém podzimním plenárním zasedání Rakouská biskupská konference vyzvala k přijetí opatření, která by vedla ke snížení vysokého počtu potratů v Rakousku a apelují na politiky a společnost, aby podnikly kroky k ochraně života. Biskupové přijali usnesení, že katolická církev v Rakousku počínaje příštím rokem bude vždy v červnu pořádat „Týden pro život“.

Biskupská konference ve svém prohlášení připomíná, že diskuse o potratech se stala aktuálnější také kvůli „veřejné poctě jedné potratové klinice“ a plánovaném umožnění prodeje „pilulky po“ bez receptu. Konstatuje, že v současnosti se mnohdy vyskytuje snaha, aby potraty byly nejen beztrestné, ale dokonce „právem ženy“. Tím by se tato závažná nespravedlnost stala nejen beztrestná, ale také nárokovatelná.

Biskupové zdůraznili, že katolická církev nemůže nikdy souhlasit s legalizací potratů. Vždy bude požadovat, aby lidský život od svého počátku požíval plnou právní ochranu. V současnosti jsou v Rakousku děti do 12. týdne od početí bez ochrany a děti s vadami nebo děti matek mladších 15 let jsou bez ochrany po celou dobu těhotenství až do porodu. Právní ochrana nenarozených je ovšem jen jedním z aspektů úsilí o potírání potratů, dalším je pomoc matkám, které se octnou v obtížné životní situaci.

kath-kirche.at

Tiché Vánoce v Pákistánu

Katolíci v severním Pákistánu se připravují na tiché vánoční oslavy, protože v zemi se stupňují islamistické útoky. Lahorský arcibiskup Lawrence Saldanha řekl, že stahuje většinu plánovaných programů. „Budou to tiché Vánoce. Tak znovu objevíme význam Vánoc i naději na návrat harmonie a míru,“ řekl.

Arcibiskup to sdělil novinám UCA 7. prosince. Téhož večera vybuchla bomba na trhu v centru Lahore a zabila nejméně 36 lidí. Bombové útoky v zemi sílí od poloviny října, kdy armáda zahájila operaci proti Talibům na území kolem afgánské hranice.

Dva katolické kostely v Pešáváru, kde jsou útoky nejhorší, zrušily slavnostní vánoční bohoslužby. „Mše se budou konat, ale ne na veřejném prostranství,“ řekl jeden z místních katechetů. Velká vánoční mše pod širým nebem u katedrály svatých Petra a Pavla přitom patří k místním tradicím.

ICN

Británie: Blahořečení kardinála Newmana během papežské návštěvy

Během své návštěvy v Británii bude papež předsedat obřadu beatifikace kardinála Johna Henryho Newmana.

Benedikt XVI. prosazuje, aby se všechny beatifikace konaly v diecézi, kde kandidát zemřel; v tomto případě to bude Birmingham. Obvykle vede beatifikaci někdo z vatikánských činitelů, ale papež Benedikt má Newmana a jeho teologické spisy tak rád, že poruší pravidlo a bude obřadu předsedat sám.

Papež ohlásil beatifikaci v červenci poté, co byl na Newmanovu přímluvu nevyšetřitelně uzdraven Američan Jack Sullivan z onemocnění pátěře.

Catholic Herald

Příští vydání týdeníku RC Monitor vyjde k neděli 10. ledna 2010.

RC Monitor si můžete objednat na adrese: Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5, e-mail: redakce@claritatis.cz. Máte-li zájem o pravidelné zasílání zpráv e-mailem, můžete se zaregistrovat na internetových stránkách <http://res.claritatis.cz>.

Papež o znečištění mravního prostředí

Při obřadu na svátek Neposkvrněného početí Panny Marie, konaném na Španělských schodech, se papež zmínil o kodaňském summitu o klimatických změnách. Řekl, že znečištění mravního prostředí je pro člověka stejně nebezpečné jako znečištění přírody.

Srdce se zatvrzuje a myšlení zatemňuje, charakterizoval papež dnešní situaci. K tomu nás média krmí zprávami o zlu, jež se opakují a násobí, takže uvykáme těm nejhorším věcem, stáváme se necitlivými; to nás intoxikuje, protože zlo se v nás hromadí.

Proto město potřebuje Marii, jejíž přítomnost k nám mluví o Bohu, připomíná nám vítězství milosti nad hříchem a vlevá do nás naději.

LifeSite News

Kardinál Tauran o minaretech ve Švýcarsku

Otázku, jaký je právní statut islámu v Evropě, vznesl kardinál Tauran, předseda Papežské rady pro mezináboženský dialog, v rozhovoru pro vatikánský rozhlas, v němž především bilancoval svou oficiální návštěvu Indonésie, nejlidnatější muslimské země. Na otázku „Jaký je váš názor na otázku minaretů ve Švýcarsku?“ řekl:

„Otázka minaretů nastoluje podle mého názoru především problém svobody náboženství, a svoboda náboženství předpokládá svobodu kultu a tudíž svobodu praktikovat vlastní víru soukromě i veřejně, a tedy také mít vlastní budovy náboženského kultu. Avšak, samozřejmě, buduje-li se kostel v nějaké zemi s islámskou většinou nebo nějaká mešita v zemi s křesťanskou většinou, musí být starostí toho, kdo budovu kultu staví, aby harmonizovala s krajinou i urbanisticky v kulturním kontextu dané společnosti. Kromě těchto aspektů však zmíněný problém ve skutečnosti vznáší jinou otázku, který se týká právního statusu islámu v dnešní Evropě a sahá tedy mnohem dále než fakta, o kterých mluvíme.“

Podle Rado Vaticana

Cena lidských práv pro André Glucksmanna

Osvětivskou cenu lidských práv udělil Benedikt XVI. francouzskému spisovateli a filozofovi André Glucksmannovi. Glucksmann se zabývá studiem totalitních systémů. I když vyšel ze skupiny Jeana Paula Sartra, vytýká levici, že romantizuje revoluci a tak umožňuje nástup utlačovatelských režimů. Podobně jako Alexander Solženicyn se Glucksmann brzy rozešel se socialistickými systémy. Osvětivskou cenu uděluje papež jednou ročně za zásluhu v oblasti lidských práv.

Kathnet

Papež: Jesličky jsou školou života

Tisíce dětí se shromáždily na Svatopetrském náměstí, aby přijaly požehnání od „Dítěte Ježíše“. Papež jim připomněl, že jesličky poprvé postavil právě svatý František, pro něhož byl Ježíš středem života. Láska Boží nás nabádá, abychom se darovali druhým, řekl papež. Scéna Božího narození není jen dramatickým představením, opakujícím tuto událost, ale „školou, kde se můžeme naučit tajemství pravé radosti“. Mezi účastníky asi dva tisíce dětí mělo s sebou sošku Ježíše, jež jim papež požehnal.

Papež připomněl, že jesličky se staly předmětem sporů, podobným polemice o veřejném vystavování kříže. Někteří sekularisté tvrdí, že scéna Božího narození je útokem na náboženskou svobodu druhých. Papež ale zdůraznil hodnotu prosté tradice: „Jesličky jsou školou života, kde se můžeme naučit tajemství pravé radosti. Zde můžeme pocítit, že nás Pán miluje, že máme milovat jedni druhé.“

Asia News

Persekuce křesťanů ve světě

Pomoc Církvi v nouzi zveřejnila nově údaje o stavu svobody křesťanů. Zpráva konstatuje, že na světě žijí asi 2 miliardy křesťanů; jejich počet roste především ve Třetím světě. Značná část z nich je omezována ve své svobodě vyznání.

Klesá počet násilných opatření ze strany ateistických ideologií, konstatuje se ve zprávě, ale zvyšuje se represe ze strany jiných náboženství. Nejhorší situace je v muslimských zemích a v Indii, zhoršila se situace v Iráku, kde jsou křesťané ohroženi. Incidentů také přibývá v Pákistánu, v Egyptě a v Nigerii.

Znepokojivá začíná být i situace v Latinské Americe, kde proti Církvi tvrdě postupují neosocialistické vlády.

Fides

Noví mučedníci v Jižní Africe

Dne 12. prosince se v Pretorii konal pohřeb P. Louise Blondela, člena Afrických misionářů. Otec Blondel byl zabit v noci ze 6. na 7. prosince. Je to už čtvrtý kněz, který byl letos v Jižní Africe zabit. Předtím to byli P. Daniel Marsela Mahula z diecéze Klerksdorp, P. Lionel Sham z arcidiecéze Johannesburg a P. Ernst Plöchl, zabitý v Kapské provincii.

Otec Blondel učil 15 let filosofii v Tanzánii, v roce 1987 se přesunul na jih a stal se superiorem řádu pro Malawi, Mozambik a Jižní Afriku.

Fides

Papež poobědvá v charitní jídelně

Vatikán. Vatikánské tiskové středisko dnes oznámilo další bod programu Benedikta XVI. o letošních Vánocích. V neděli 27. prosince, na svátek Svaté rodiny, navštíví papež komunitu Sant'Egidio v jejím sídle na Via Dandolo, kde poobědvá spolu s chudými a bezdomovci, o které se komunita v římské čtvrti Trastevere stará.

RaVat

O INICIATIVĚ NA ZÁCHRANU „TRADIČNÍCH ČESKÝCH“ VÁNOC

Foto: Flickr, *Noema*

Snad bychom měli s předstihem uvažovat o příští adventní kampani. Možná, že by stačilo prostě rozdávat a v novinách zveřejňovat nejdůležitější biblické texty, které ani dnešní rodiče už neznají. Dnešní děti jsou sice mnohde zahrnovány luxusními hračkami, ale nikdo jim ani na Štědrý večer nepřečte zprávu o narození božského Dítěte, o Spravedlivém, který přijde z oblaků jako déšť.

Dostala se ke mně výzva, abych se zapojila do akce na záchranu českých Vánoc. Výzva žádá, abychom nahradili *Santa Clause* „tradičním českým“ Ježíškem. Upadla jsem do rozpaků.

Když jsme za normalizace vychovávali děti, snažili jsme se neříkat jim nic, co bychom později museli uvádět na pravou míru. Proto jsme „Ježíška“ jako nosiče vánočních dárek prostě zrušili. Vysvětlili jsme dětem, že na oslavu narození Páně si navzájem dáváme dárky, abychom si udělali radost a připomněli si, kolik dobrých darů nám Pán Bůh dává.

Trochu mi ta kalvínská přísnost vadila: sama mám hezké vzpomínky na zamčený pokoj, kam přijde Ježíšek a naklade dárky pod stromeček, na zvonek ohlašující, že Ježíšek už přišel, na dospělé, předstírající překvapení, na posvátnou atmosféru okolo stromečku. Také jsme se občas dostali do rozpaků, když ateistické děti mluvily o tom, co jim Ježíšek přinese, a naše děti se na to nechápavě dívaly: nikdy neslyšely, že by jim Pán Ježíš osobně nosil autíčka, knížky a lyže. Ale nechtěli jsme, aby jim později nějaký ateistický učitel dokazoval, že Bůh neexistuje, protože dárky kupují rodiče.

„Ježíšek“ jako postava, která nosí dárky, je do určité míry české specifikum. V Německu tradičně naděloval *Weihnachtsmann*, ve Francii *Père Noël*, v Itálii dobrá čarodějnice *Befana*. To byly pohádkové postavy, které s náboženstvím přímo nesouvisely. Mezi ně ostatně patří i *Santa Claus*, který na nás dnes vykukuje z každého druhého výkladu. Není mi sympatický především proto, že vypadá úplně stejně jako Děda Mráz, kterého nám vnucovali v komunistické škole. A bylo to vnucování dost agresivní: když mi bylo jedenáct let, napsali v paralelní třídě kluci před Vánoci na tabuli: „Děda Mráz není náš, je to ruskej šmelinář“; jeden z učitelů, horlivý komunista (a předtím horlivý Vlajkař), zavolał policii a nastalo ostré vyšetřování. Jak to dopadlo, už si nepamatuji.

Nezdá se mi proto vhodné, abychom křesťanskou osvětu u nás šířili právě po-

stavičkou Ježíška s andělíčky, kteří nosí počítačové hry, vláčky na elektrický pohon a čůrající panenky. Můžeme si ostatně být jisti, že se tyhle – mnohdy zbytečně luxusní – věci Pánu Bohu líbí? A je to skutečně to nejlepší, čím rozvíjíme dětskou představivost a tvořivost?

Myslím, že lepší osvětou jsou adventní věnce, které se dnes rozšířily na většinu rodin. Ty byly na podzim 1971 zakázány (květinářství je nesměla vyrábět). Museli jsme proto chodit „na větvičky“ a věnec vyrábět doma. Já sama nejsem zrovna nejšikovnější, takže jsme mívali věnec trochu šišatý – ale byl náš, a děti měly velkou radost, když mohly při pletení větvičky vybírat a podávat. Dodnes si pamatuji na ty krásné temné večery, kdy jsme napřed pouštěli Izaiášova proroctví v podání Václava Vosky, a pak jsme zpívali písně o příchodu Páně, včetně mé nejmilejší:

Rozkvetla hůl Aronova, když jest divně porodila Krista Panna čistá.

Áman pyšný jest oběšen a zpučný ďábel poražen skrze Krista Pána.

Judith sřala Holoferna, skončena jest moc satana skrze Krista Pána.

Koráb Noe k zachování, Panna nám na vykoupení porodila Krista.

Snad bychom měli s předstihem uvažovat o příští adventní kampani. Možná, že by stačilo prostě rozdávat a v novinách zveřejňovat nejdůležitější biblické texty, které ani dnešní rodiče už neznají. Dnešní děti jsou sice mnohde zahrnovány luxusními hračkami, ale nikdo jim ani na Štědrý večer nepřečte zprávu o narození božského Dítěte, o Spravedlivém, který přijde z oblaků jako déšť.

Pokud by se nám něco takového podařilo, nebude už tak důležité, jestli dárky nosí „Ježíšek“ nebo někdo jiný.

Michaela Freiová

Michaela Freiová je šéfredaktorkou týdeníku RC Monitor a internetového zpravodajského serveru Res Claritatis

NEVALNÝ KONEC „VELKÝCH“ TEOLOGŮ

Benedikt XVI. ke členům Mezinárodní teologické komise

Simon Vouet: Svatý Jeroným a anděl (20. léta 17. stol.)
Foto: www.wga.hu

V minulých dnech ve Vatikánu padla slova, jež nelze lhostejně pominout. Staví totiž otazník nad jednou z hlavních opor dnešní Církve, nad autoritou teologů. „Byli a jsou velcí učenci, velcí odborníci, velcí teologové, mistrovští ve věcech víry, kteří nás naučili mnohé. Do detailu probádali Písmo svaté a dějiny spásy, nedosáhli však k tajemství samotnému, ke skutečnému jádru věci, k tomu, že Ježíš je vpravdě Boží Syn, že Trojjediný Bůh vstupuje do našich dějin v určitém historickém okamžiku, v člověku, jako jsme my. Podstata jim zůstala skryta! Snadno bychom mohli citovat velká jména dějin teologie posledních dvou staletí, osobností, od nichž jsme se mnoho naučili, jejichž srdcím však nebylo dáno dohlédnout tajemství.“

Tato ostrá slova adresoval Benedikt XVI. členům Mezinárodní teologické komise, výkvětu současné teologie, shromážděnému z celého světa, aby papeži a Kongregaci pro nauku víry sloužil za poradce. Scházejí se každoročně ve Vatikánu a jejich letošní zasedání bylo věnováno mimo jiné cílům, povaze

a metodologii teologie. Právě uprostřed tohoto shromáždění papež zpochybnil autoritu teologů, kteří – ač pokládáni za velké – ve skutečnosti nebyli s to pochopit podstatu věci. Je to slovo velmi silné, tím spíše, že v novodobé Církvi teologové, a zvláště ti „velcí“, nesedí ve skrytu knihoven a kabinetů, nýbrž aktivně se podílejí na utváření Církve. Formují kněze a světské zaměstnance církevních institucí, inspirovali nebo spíše diktovali dokumenty koncilu, předepisují, v jakém duchu mají být interpretovány, podněcují a někdy pobuřují věřící, ve jménu objektivních – jak jinak – důvodů korigují pastýře, ba někdy se sami pastýři stávají jako Ratzinger, Martini, Kasper nebo Lehmann. Jak rozeznat, kdo je skutečně velký a kdo byl za velkého považován, leč podstata mu unikala? Není přece pochyb o tom, že v Církvi nechyběli a nechybí skutečně velcí, svatí a pozitivní teologové (stačí připomenout našeho kardinála Špidlíka). Benedikt XVI. nezpochybňuje teologii jako takovou, nýbrž způsob jejího pěstování. Portrétům velkých teologů Církve věnuje přece pra-

videlné katecheze při generální audienci. Dospěl zatím do poloviny středověku. Během audience pro Teologickou komisi žádné jméno nevyslovil. Řekl jen tolik, že by to bylo snadno možné, a nás ponechal v nejistotě. Jak poznat, kdo ze současných teologů je skutečně velký, koho číst, komu věřit? A co dělat se současnou Církví, odchovanou těmito teology? To už je úkol, kterým se zabývá papež osobně. Uvidíme, jak daleko ve své reformě reformy dojde.

Ještě než letošní zasedání teologické komise skončilo, podělil jsem se o své pochybnosti s jedním z jejích členů. Papežovo vystoupení na něj nijak zvlášť nezapůsobilo. Potvrdil nicméně, že papež skutečně koriguje to, co se stalo s teologií v posledním půlstoletí, na vlnách změn šedesátých let, kdy příliš radikálně naložila s tradicí a zejména s tím, co se v Církvi dělo po patristické době. Teologii, která se stala příliš racionalistickou, chce Benedikt XVI. vrátit rovnováhu skrze návrat k vertikálnímu rozměru, k víře – dostalo se mi v odpověď.

Nejvyšší čas. Tolerance teologie bez víry se ukázala pro Církev příliš riskantní. Je třeba přistoupit k rychlé re-animaci.

Krzystof Bronk

*Krzystof Bronk
pracuje jako redaktor
polské redakce
Radia Vaticana.*

Teologie bez víry, bez vnitřní otevřenosti Božímu tajemství? Zní to absurdně. A přece, říká papež, právě s tím se setkáváme u některých „velkých“ teologů naší doby.

ZÁKAZ ZLA NENÁVISTI

Člověk je podstatně určen pro dobro, pro lásku

Už dlouho se v naší společnosti mluví o možnosti zákazu komunistické ideologie, o možnosti udělat to, co jsme neudělali při příliš sametové revoluci. Uvedené snahy mají hlubokou logiku zvláště v dnešní společnosti, která vedle jiných neblahých jevů strádá především nenávistí v nejrůznějších podobách: extremismem a neonacismem, v nichž je základem nenávist ke druhým, stejně jako v komunismu. Tyto „ismy“ napáchaly v minulém století hrůzy zla. Komunismus se svými gulagy, založený na ideologii třídní nenávisti, kdy nepřítelem se stal každý, koho systém potřeboval zlikvidovat, a nacismus se svými koncentráky a holocaustem založený na nenávisti rasové.

Proč jsme tolerantní ke zlu?! Proč necháváme odvar onoho zla, který se projevuje i v běžném životě jako extremismus, agrese a terorismus, šikana v armádě a u mladší generace ve školách či v podobě part mladíků, které terorizují různé vesnice...? Proč se tolik rozrůstá politické či stranické sobectví nebo nezvládnutá touha obohacovat se na úkor druhých a společnosti? A kolik negativních jevů je v naší dnešní společnosti, které vyrůstají přímo nebo nepřímo z nenávisti? Člověk je podstatně určen pro dobro, pro lásku. Zlo a nenávist ho rozežírá zevnitř jako rakovina. Poslání politiků a vlád je přece pečovat

Já hlasuji pro zákaz komunistické ideologie. Ne z osobní nenávisti ke komunistům, že mě v minulosti tvrdě poškozovali a pronásledovali – to jsem jim jako křesťan už dávno odpustil – ale proto, že jejich ideologie škodí i dnes přímo nebo nepřímo této společnosti, i když už nemá takovou politickou moc.

Kardinál Miloslav Vlk žehná pomník kardinála Josefa Berana před Arcibiskupským seminářem v Praze-Dejvicích 7. prosince
Foto: TS ČBK

o harmonický a perspektivní růst a rozvoj dobra jedince i společnosti a bránit je před zlem. Koketování s jedovatým zdrojem tak závažné náklady ve společnosti je nezodpovědné.

Já hlasuji pro zákaz komunistické ideologie. Ne z osobní nenávisti ke komunistům, že mě v minulosti tvrdě poškozovali a pronásledovali – to jsem jim jako křesťan už dávno odpustil – ale proto, že jejich ideologie škodí i dnes přímo nebo nepřímo této společnosti, i když už nemá takovou politickou moc. A politici mají povinnost ... Bohužel tu funguje past lidských práv, která neaplikují důsledně měřítko vyššího dobra, pravdy a lásky, a proto se někdy stávají studenou ideologií a mohou se obracet i proti společnosti i proti jednotlivci. Krásná a líbivá hesla velké francouzské revoluce – svoboda, rovnost, bratrství – se v minulém století zvrhla ve svůj opak, protože neměla pevný pozitivní duchovní základ, který by odpovídal pravdě o člověku.

Člověk je ve své přirozenosti zraněn, je nakloněn ke zlému a na tuto svou náklonnost potřebuje lék. A tím může být

křesťanství se svým poselstvím lásky a se svými svátostnými zdroji pro člověka. Bohužel Evropa tyto své kořeny soustavně popírá a tím vytváří prostor – přímo nebo nepřímo – pro šíření jiných náboženských směrů a také prostor pro zlo nenávisti, lži a nepravdy...

Kardinál Miloslav Vlk
www.kardinal.cz

Foto: www.farnost-vlachovo-brezi.cz

ZAMLČENÁ HISTORIE ROKU 1989

Církev a pád komunismu

Dramatický pád komunismu byl mnohokrát analyzován, ale jeho líčení z poslední doby nápadně opomíjejí významnou roli, kterou sehrála Církev, a zvláště podíl Jana Pavla II., který dokázal spojit lidi ke společnému cíli mírovou cestou.

Ať už si o sporech kolem církvi po roce 1989 myslíme cokoli, žádný seriózní historik ve střední a východní Evropě nemůže zpochybnit úlohu katolické církve (...) během konečné fáze komunistické vlády, kdy podporovaly opozici a poskytovaly jí mravní jistotu.

Dramatický pád komunismu byl mnohokrát analyzován, ale jeho líčení z poslední doby nápadně opomíjejí významnou roli, kterou sehrála Církev, a zvláště podíl Jana Pavla II., který dokázal spojit lidi ke společnému cíli mírovou cestou.

Letošní rok byl jubilejní. Vyvrcholil na podzim, kdy si dobří a skvělí lidé lidé společně připomněli pád komunismu. Ale komentáře a vzpomínky, jakkoli burcující, jsou překvapivě selektivní a vypovídají nejen o tom, co se před dvaceti lety stalo, ale i o současných předsudcích. Místní církve, jež hrály v roce 1989 klíčovou roli, jsou ze zpráv jakoby vytlačovány, podobně jako byly Stalinovy oběti vymazávány z fotografií.

Podrobné líčení BBC *1989 – den za dnem* připravil Sir John Tusa. Připomněl průlomovou návštěvu Michaila Gorbačova ve Vatikánu z 1. prosince, ale jinak se o angažmá církvi prakticky nezmínil. Z mnoha knih, které k výročí vyšly, pojednává o roli Jana Pavla II. a katolické církve jen *Revoluce 1989: Pád sovětského impéria* od Viktora Sebaštjana.

Určitou míru výběru lze chápat. Někteří tvrdí, že kolaps komunistické vlády lze vystopovat až k systémovým chybám

komunismu a jeho falešnému pohledu na člověka, který v něm byl zabudován od samého začátku. Analýzy zdůrazňují ekonomickou stagnaci, ideologickou rozbředlost, tlak Západu a selhání imperiálních ambic. Ukazují na řetězec zamýšlených i nezamýšlených důsledků, jehož spirála vedla ke konečnému zhroutilí.

Ale soustředění na jednotlivé klíčové události, tedy na vysokou politiku roku 1989, zkresluje realitu tím, že obchází proces zrání, který to vše umožnil. Je to historie viděná shora, směs reálpolitiky a příběhů celebrit, psaná z perspektivy establishmentu. Revoluce ale ve skutečnosti nedělají režimní politici a opoziční lídři, ale obyčejní lidé, kteří se po tisících shromáždili, aby změnili ideje ve skutečné události. Právě v této „síle lidu“, v mobilizaci srdcí a myslí, je vliv Církve nejpatrnější. Pokud ji ignorujeme, zkresluje pravdu: to je hrubý revizionismus. Někteří církevní lídři na to poukázali. Kardinál Joachim Meisner, za časů NDR berlínský biskup, kritizoval, že se vzpomínky soustřeďují jenom na konečný krok ve sjednocení země, aniž by zmínily „999 kroků, podniknutých dříve“, kdy křesťané složili „biblické svědectví neúčasti“.

„V těchto letech představovali křesťané živý protest proti nelidskému systému,“ řekl v říjnu kardinál agentuře KNA. „Ale v mnoha prohlášeních, proslovech,

Právě v této „síle lidu“, v mobilizaci srdcí a myslí, je vliv Církve nejpatrnější. Pokud ji ignorujeme, zkresluje pravdu: to je hrubý revizionismus.

rozhovorech a knihách, jež se objevily ke dvacátému výročí, se o úloze Církve mluví jen velmi povrchně. Musíme doufat, že všechno to, co zakusily zástupy často bezejmenných lidí, bude sepsáno a zdokumentováno. Jde o lidi, kteří pozitivně ovlivnili společnost svým utrpením a pomohli uskutečnit změny právě díky neokázalému odporu, který po celou dobu kladli.“

Ať už si o sporech kolem církvi po roce 1989 myslíme cokoli, žádný seriózní historik ve střední a východní Evropě nemůže zpochybnit úlohu katolické církve, a – v menším rozsahu – pravoslavných, luteránských a kalvínských komunit během konečné fáze komunistické vlády, kdy podporovaly opozici a poskytovaly jí mravní jistotu.

Nejnápadnější to bylo v Polsku, kde Církev stále požadovala pluralismus a odpovědnost, i když byla Solidarita potlačena stanným právem, a kde byla životně důležitým útočištěm spoustě nezávislých skupin a společenských iniciativ. V roce 1989 se Církev zúčastnila všech klíčových jednání, zprostředkovávala a zajišťovala jejich výsledky na obou stranách. Dohody od kulatého stolu, jež připravily pokojný přechod k demokracii, se samozřejmě mohly odehrát bez Církve. Ale bez církevní autority by byla vyjednávání mnohem těžší.

V sousedním Československu se pronásledovaná Církev stala podhoubím pro síť podzemních skupin, z níž v polovině osmdesátých let vyšel masový protest, který podpořil kardinál František Tomášek: něčeho takového by malé, izolované lidskoprávní skupiny nikdy nemohly dosáhnout. Praktikující katolíci jako Václav Benda sehráli klíčovou roli v Chartě 77 a pomohli formulovat společné cíle a hodnoty s liberálními a ex-marxistický-

mi disidenty. Totéž dělali vlivní katoličtí kněží jako jezuité Josef Zvěřina a František Lízna. Biskup Václav Malý, vězněný a mlácený za svou práci pro lidská práva, seděl na Havlově straně stolu, když se za Sametové revoluce jednalo s komunistickým režimem.

V Litvě byla podzemní *Kronika katolické církve* nejstarším samizdatem na území SSSR. V Maďarsku představovala „základní společenství“ klíčový prvek rodící se občanské společnosti. V Rumunsku, kde Zimní revoluci zažehlo uvěznění kalvínského pastora László Tokése, vyvíjeli už po desetiletí tajnou činnost řecko-katoličtí kněží a laici. Když vypuklo násilí, mluvil katolický arcibiskup Ioan Robu o „přítomnosti Boha v ulicích“, o „víře, která přežila skrytost a pokořování, a dnes se vyjadřuje prostými, otevřenými slovy a činy“.

Někteří Středoevropané chápali rok 1989 jako triumf ducha odporu, který se dříve projevoval v národních povstáních. Zaznamenali také velký posun v pozici Církve. Oproti krvavým revoltám předchozích staletí Církve sice jednoznačně vítala nové jaro emancipace člověka, ale snažila se dát ideálům roku 1989 hlubší křesťanskou interpretaci, přesahující politickou dimenzi, přičemž varovala před nekritickým přejímáním západních norem a standardů.

A nad tím vším stála impozantní postava Jana Pavla II., který přivedl do ulic miliony lidí, udržel jejich pokojnou jednotu, zaměřenou na jasně artikulované

cíle, a formuloval mravní a duchovní parametry sjednocené Evropy, která – jak to analogicky vyjádřil – „musí dýchat oběma plícemi“. Ať to popisujeme jakkoli, nemůžeme pochybovat o vlivu Jana Pavla II., který daleko přesahoval jakoukoli sekulární postavu své vlasti a rozšířil své působení i do dalších zemí. To on byl katalyzátorem sil, jež se začaly vynořovat už na počátku osmdesátých let. Napomohl ale také jejich směřování k aktuálnímu chápání mocenské politiky.

Papeži bylo jasné, že dohody s komunistickými režimy jsou bezcenné, nejsou-li podpořeny mocenským tlakem. Uvědomoval si také, že křesťané nemají sílu, aby tento tlak vyvíjeli sami, a musel proto najít společnou řeč s ostatními „lidmi dobré vůle“. Především ale pochopil, že moderní svět nefunguje prostřednictvím vlád, ale prostřednictvím lidí – lidí, jejichž tvůrčí, revoluční energii lze mobilizovat navzdory bariérám moci a ideologie. I když se Církev v minulosti vyhýbala společenským hnutím, nyní je pochopila jako tvůrčí sílu, jako přirozené spojence Církve v Boží věci lidských práv a společenské spravedlnosti.

Je ironií, že tuto ústřední úlohu náboženské víry pochopili komunističtí vůdci. V Polsku komunistický generál Wojciech Jaruzelski zaznamenal, že papežovo učení má dalekosáhlé důsledky, protože „znovu vyvolává naděje a očekávání změny“.

Michail Gorbačov velebil papeže za to, že přispěl svým vlastním „pochopením

komunismu“ a uznal, že konec komunistické vlády by bez něho nebyl možný.

Zdá se, že pro Západ je to složitější problém. Novináři a komentátoři, kteří mají často nonkonformistické zázemí, nikdy nepřekonalí své hlubinné opovržení katolickou církví, zvláště v Polsku, zatímco akademici a politici, navyklí chápat náboženství jako zastaralé a bezvýznamné, nikdy nepochopili, že by mohlo hrát nějakou významnější úlohu.

Po dvaceti letech je toto nepochopení větší než kdy předtím. I když se všichni komentátoři shodují na historické dimezi roku 1989 i na obrovském rozšíření svobody a demokracie, které tento rok přinesl, jen nemnozí z nich připisují důležitější roli Církvi a papeži. Příznivci Ruska zdůrazňují úlohu Gorbačova a jeho „nového myšlení“, příznivci USA ji připisují prezidentu Reaganovi a Georgi Bushovi, příznivci Evropské unie zdůrazňují roli institucí evropského kontinentu.

Ve Střední a Východní Evropě se nacionalisté soustřeďují na sklon jejich národů k rebelii, levicoví politici na reformní komunisty a liberální elity na disidenty. Přitom dnešní právníci a ekonomové hráli v událostech roku 1989 jen malou úlohu, a předkládají také svou vlastní verzi, založenou na technokratických a strukturálních aspektech.

Všechny tyto faktory byly nezbytné, ale samy o sobě nemohou dostatečně vysvětlit, jak se impérium vyzbrojené moderními zbraněmi, disponující miliony vojáků, mohlo během několika měsíců prakticky bez jediného výstřelu zhroutit.

Jonathan Luxmoore

Tablet, 9. prosince 2009-12-11

Z angličtiny přeložila Michaela Freiová

Setkání prezidenta USA Ronalda Reagana s papežem Janem Pavlem II. ve Fairbanksu na Aljašce v roce 1984
Foto: Courtesy Ronald Reagan Library

...nemůžeme pochybovat o vlivu Jana Pavla II., který daleko přesahoval jakoukoli sekulární postavu své vlasti a rozšířil své působení i do dalších zemí. To on byl katalyzátorem sil, jež se začaly vynořovat už na počátku osmdesátých let.

ZÁKAZ KŘÍŽŮ VE ŠKOLÁCH JE JEN ŠPIČKA LEDOVCE

Pro nás katolíky je velkou výzvou, abychom uměli obhajovat své hodnoty i veřejně

Foto: Provincia di Piacenza

Milí bratři a sestry, nenechme se ovládnout skepsí, která na vás, podobně jako na mne, padla po přečtení článků o judikátu evropského soudu pro lidská práva o zákazu veřejné prezentace náboženských symbolů a pak také hluboce pravdivého článku P. Hájka o zavřených kostelích na Tachovsku, v misijním území, kde působí.

Mnoho se hovoří o sekularismu, pesimisté předpovídají Evropě zánik křesťanské víry a celkový morální úpadek stojící na pragmatismu a konsumismu. Jistě – situace není růžová, často slyšíme o tom, že Církev zaspala a jakoby žila ve své ulitě, vzdálena od toho, co se denodenně děje kolem nás. V něčem ano, v něčem ne. Judikát evropského soudu pro lidská práva bude jistě velkou výzvou pro nás katolíky, abychom uměli obhajovat své hodnoty i veřejně. V západoevropských zemích nezažili, co znamená komunismus a soustavný tlak vedoucí k likvidaci křesťanství, u nás byly kříže zakázány hned po roce 1948 a nesměly být vztyčovány na veřejných prostranstvích nikde

s krátkou výjimkou roku 1968. Víru národa to však nezlomilo, spíš naopak – jen se stahovala o to silnější do podzemí.

Evropu i naši zemi devastuje lhostejnost a celková ztráta duchovních hodnot. Touha po majetku a lepším bytí zatlačuje spiritualitu a uplatňování principů Desatera, protože tyto věci se vzájemně nepodporují, naopak divergují.

Křesťané navíc nejsou jednotní, žijí si pro sebe a často jako by se styděli za to, že praktikují víru – v tom stále přežívá neblahé dědictví komunismu. Přitom můžeme být světlem i příkladem pro druhé, pokud se nebudeme stydět říkat nahlas, že život s Bohem je radostí, manželství a rodina nejsou přežitkem, ale základem pro budoucnost, mravní řád a dodržování Desatera je posilou pro každý den a může být oporou i pro druhé. Nebojme se to říkat nahlas – lidé kolem nás na to často čekají.

Deprimuje mne rovněž naše nejednota, a snad až averze k veřejné angažovanosti. Já sám si často kladu otázku, zdali má smysl udržovat křesťanský pr-

vek v politice, necítím-li hmatatelnou podporu Církve. I to je téma k dlouhodobému dialogu. Osobně se domnívám, že křesťanské principy je nutné držet i při politickém rozhodování – zejména tam, kde se vytváří zákonné normy. Stejně jako v běžném životě, tak i ve sněmovně spolu bojuje dobro a zlo. A stejně tak jako v Církvi i v křesťanské politické straně trpíme lidskými neduhy. Měla by ale existovat větší vzájemná podpora a dialog ve prospěch společné věci – bránění nástupu sekularismu a ztráty duchovních hodnot. Jan Pavel II. nás, katolíky, vyzýval, abychom se veřejně angažovali a nebyli pasivní. Vezměme si to jako předsevizetí pro nastávající rok 2010. Je-li Bůh s námi – kdo proti nám?

Daniel Rychnovský

MUDr. Daniel Rychnovský je předsedou brněnských křesťanských demokratů

Osobně se domnívám, že křesťanské principy je nutné držet i při politickém rozhodování – zejména tam, kde se vytváří zákonné normy. Stejně jako v běžném životě, tak i ve sněmovně spolu bojuje dobro a zlo.

Katolická františkánská kaple Pole pastýřů z roku 1954 na betlémském předměstí
Foto: Ondřej P. Vaněček

BLAHOSLAVENÍ, VY CHUDÍ... (Lk 6,20)

Vánoce – svátky štědrosti, nebo chudoby?

Cožpak Bůh nevyvolil chudáky tohoto světa, aby byli bohatí ve víře a stali se dědici království, jež zaslíbil těm, kdo ho milují? (Jk 2,5)

O Vánocích k nám přichází štědrý Bůh. Přináší nám spásu, všechna naše očekávání převyšující dar. Nezastihne-li nás však chudé, vědomé si vlastní ubohosti a potřeby vykoupení, toužící po onom daru a schopné jej přijmout, naše cesty se rozejdou.

Vánoce by většina z nás asi označila za svátky štědrosti. A jak by ne: Štědrý den, plné stoly a spíže, hojnost dáreků, nevšední velkodušnost a pozornost vůči druhým... Jistě na tom není nic špatného, naopak, je velkým požehnáním, je-li toto vše prožíváno jako znamení té první, ryzí a bezmezní Štědrosti. Štědrosti Boha Otce, který nám ve svém Synu daroval odpuštění a život věčný.

Bůh si vyvolil chudobu a chudé

První vánoční noc má však jinou náladu. Podíváme-li se na samu událost Ježíšova narození, sotva nám přijde na mysl prá-

vě štědrost. Aníž by ubíraly na slavnostnosti a radostnosti té chvíle, dýchnou na nás pokora, skromnost a chudoba: Maria s Josefem putovali do Betléma. *Když tam byli, naplnil se jí čas, kdy měla porodit. A porodila svého prvorozeného syna, zavinula ho do plének a položila do jeslí, protože v zá jezdním útulku nebylo pro ně místa. V té krajině nocovali pod širým nebem pastýři a střídali se na hlídce u svého stáda. Najednou u nich stál anděl Páně a sláva Páně se kolem nich rozzářila a padla na ně veliká bázeň. Anděl jim řekl: „Nebojte se! Zvěstuji vám velikou radost, radost pro všechny lid: V městě Da-*

vidově se vám dnes narodil Spasitel - to je Kristus Pán. To bude pro vás znamením: Naleznete děťátko zavinité do plénky a položené v jeslích.“ (Lk 2,6-12) Bůh si pro své narození jistě mohl vybrat důstojnější místo. Ale nevybral. Dal přednost obyčejnému chlévu. Stejně tak mohl své narození zvěstovat váženějším a urozenějším. Ani to však neudělal. Svědky Spasitelova příchodu na svět se z jeho vůle hned po Marii a Josefovi stali chudí pastýři. Právě oni zde zastupují celé lidstvo, lidstvo stížená strašlivou chudobou, lidstvo, které potřebuje spásu. Především však, společně s Marií, symbolizují chudobu Božích služebníků, která se projevuje jako pokora, důvěřivá odevzdanost a schopnost být obdarován. To je důležité poselství betlémské noci: Bůh si vyvolil chudobu a vyvolil si chudé.

Vánoce – svátky chudoby

Chudoba tedy patří do Vánoc stejně oprávněně jako štědrost. Chudoba Boha, který *ačkoli bohatý, stal se pro vás chudým, abyste vy zbohatli z jeho chudoby* (2 Kor 8,9). A stejně tak chudoba Božího lidu, Mariina a Josefova, pastýřů, ... a naše. Spása se nabízí všem; avšak ne všichni po ní zatouží, ne všichni přijmou tak neobvyklé znamení a nečekaný způsob spásy, ne všichni se nechají obdarovat. Stát se chudým, to je první krok na cestě spásy.

Chudoba pojící se s Vánoce se tedy netýká jen těch druhých - chudých, vůči kterým se může (a měla by) projevit naše vánoční štědrost. Není to jen chudoba Boha, který se pro nás ponížil a my jej za to o Vánocích oslavujeme a velebíme. Především by to měla být chudoba naše, pokora, duchovní dětství, otevřenost pro obdarování.

Tento rozměr Vánoc jako svátku chudoby a chudých dobře vystihoval předvánoční půst zakončený přísným postem na Štědrý den. Zkusme si jej uložit, i když již dnes není povinný. Pomůže nám uvědomit si a prožít vlastní chudobu, vzbudí v nás vděčnost za Boží dary a vědomí, že bez něho nic nejsme a nic nemáme. Není lepší příprava na oslavu Narození našeho Pána, kdy se budeme sklánět nad dítětem v jesličkách a učit se vidět v něm Spasitele.

Také Církev je povolána k chudobě, má být společenským chudých. Chudá a pro chudé, služebnice Pána. Obrazem takové Církve je Panna Maria.

Druhy chudoby

Chudoba je poměrně složitý pojem. Nedá se dost dobře vymezit, aniž bychom nejprve rozlišili její jednotlivé druhy. Nejčastěji je rozdělována na chudobu hmotnou a duchovní; tyto dva druhy pak dále mohou být buď pozitivní (chtěné, dobrovolně zvolené) a nebo negativní (nežádoucí, nedobrovolné).

Negativní hmotná chudoba je nedostatkem nutných prostředků na zajištění důstojného živobytí. Je nedobrovolným společenským postavením, odlidšťuje a je nutné proti ní bojovat. Pozitivní hmotnou chudobu lze charakterizovat jako dobrovolné zřeknutí se hmotných dober ve prospěch něčeho lepšího: pro nebeské království (chudoba prorocká, eschatologická), ve prospěch hlásání evangelia (chudoba misionářská, apoštolská). To je chudoba evangelií. Následování chudého Boha cestou skromnosti a odříkání. Být jako on: chudý a pro chudé.

Negativní duchovní chudoba znamená nedostatek duchovních dober. Je nebezpečím pro syté a bohaté, kteří si myslí, že jim nic nechybí, kteří slouží mamonu a proto nemohou sloužit Bohu (srv. Mt 6,24), a o nichž Pán Ježíš říká: *Běda vám, boháčci, neboť už máte své potěšení.* (Lk 6,24) Konečně pozitivní duchovní chudoba, chudoba blahoslavenství, ta je totéž co naprostá svoboda a nezávislost. Pokora a důvěra v Boha. To je chudoba Mariina, chudoba pastýřů, chudoba, bez níž se neobejdou opravdové Vánoce, bez níž není možný skutečný křesťanský život.

Blahoslavení chudí v duchu

Pozitivní duchovní chudoba je nezbytným předpokladem našeho obrácení a naší cesty k Bohu. Umožňuje, aby se Bůh zrodil v nás, dává nám prožít Vánoce v duši. Jejím ovocem je pokora a důvěra v Boha. Zbavuje nás pýchy a přivádí nás až k vědomí naprosté závislosti tvora na Stvořiteli. Vede nás také k bezpodmienečné důvěře v Boha, k naprosté odevzdanosti do jeho vůle.

Neodstraňuje pouze nezdravou závislost na majetku, ale také lpění na slávě a počtách tohoto světa. Na vlastních přáních a představách, kterými děláme z Boha svého služebníka. Učí nás zříkat se světa, sebe a vždy volit Boží království.

Foto: Flickr, prakhar

Blahoslavení chudí v duchu, neboť jejich je nebeské království. (Mt 5,3)

Dává nám svobodu, schopnost přijmout každé své omezení a učinit z něj nástroj slávy Boží. Upevňuje v nás postoj neužitečných služebníků, kteří nehledají sebe, ale Boha.

To, co zde bylo řečeno o duchovní chudobě jednotlivce, platí podobně i pro celou církev. Také ona je povolána k chudobě, má být společenstvím chudých. Chudá a pro chudé, služebnice Pána. Obrazem takové církve je Panna Maria.

Maria – vzor chudoby

Maria je vzor dokonalé pokory a chudoby. S důvěrou očekává spásu. Je ne-

patrnou služebnicí, která může od Boha přijmout veliké věci, aniž by je pošpinila, znehodnotila. Ví, že jí nic nepatří, nic si nepřivlastňuje, je průzračnou nádobou, skrze niž jasně září Boží moc a sláva. Je opravdu zcela chudá podle ducha, naplněná pokojem a radostí. *Velebí má duše Hospodina a můj duch jása v Bohu mém Spasiteli, neboť shlédl na svou nepatrnou služebnici... (Lk 1,46–55)*

O Vánocích, těch liturgických i těch duchovních – Vánocích v naší duši, k nám přichází štědrý Bůh. Přináší nám spásu, veliký, všechna naše očekávání převyšující dar. Nezastihne-li nás však chudé, vědomé si vlastní ubohosti a potřeby vykoupení, toužící po onom daru

a schopné jej přijmout, naše cesty se rozejdou. Jednoho dne možná navždy. Staňme se maličkými a uvidíme veliké věci, které pro nás Bůh připravil. Zvolme chudobu a získejme nepomíjející bohatství v nebi.

Dagmar Kopecká

převzato z časopisu Amen 1/1998

Literatura:

R. Cantalamessa: Chudoba, Karmelitánské nakl., Kostelní Vydří 1995

H. Buob: Povolání k vydanosti, Karmelitánské nakl., Kostelní Vydří 1995

M. Marsch: Blahoslavenství Ježíšova, Karmelitánské nakl., Kostelní Vydří 1996

DĚKOVNÁ MŠE ZA MALOU CHUDOU SESTRU

Promluva washingtonského arcibiskupa ke kanonizaci zakladatelky Marie de la Croix

Svatá Marie od Kříže (Jeanne Jugan)
Foto: communio.stblogs.org

Jedné studené zimní noci v roce 1839 ve vesnici San Servan v Bretani rozpoznala Jeanne Jugan v osobě jedné postarší slepé a nemocné ženy Ježíše Krista...

Před dvěma týdny jsem měl tu čest, že jsem byl v Římě v bazilice svatého Petra, když Svatý otec, papež Benedikt XVI., kanonizoval několik svatých, mezi nimi i sestru Marii od Kříže, lépe známou jako Jeanne Jugan, zakladatelku Malých chudých sester.

Jeanne Jugan věnovala svůj život službě chudým a postarším lidem takovým způsobem, že v jejich středu bylo Boží slovo živé. Naproti této bazilice Neposkvrněného Početí se nachází jeden z mnoha domů Malých chudých sester, společenství, které založila svatá Jeanne Jugan. V tom domě, podobně jako ve více než 200 dalších, které pečují o více než 13 000 obyvatel ve 32 zemích, přímo pocítujeme, jak je duch svaté Jeanne Jugan stále přítomný.

Malé chudé sestry jsou nám všem velmi drahé. Jsou dobře známé svou tichou účastí v kostele i na jiných místech a prosí o almužnu, aby mohly vykonávat své poslání. Dnes je na celém světě asi 2700 malých sester, včetně 600 novicek. Jen v Severní Americe máme 32 jejich domů. Malé sestry se spoléhají na Boží prozřetelnost, tak jako jejich zakladatelka.

Vše začalo v roce 1839. V dokumentaci, kterou pro kanonizaci připravily malé sestry, čteme: „Jedné studené zimní noci v roce 1839 ve vesnici San Servan v Bretani rozpoznala Jeanne Jugan v osobě jedné postarší slepé a nemocné ženy Ježíše Krista. Tato žena se náhle octla sama a bez prostředků. Jeanne ji zanesla domů a uložila do své postele. V následujících dnech do jejího domu přišlo několik dalších starších žen. K Jeanne se pak přidala skupinka mladých žen, které byly ochotny pomáhat s péčí o starší příchozí. A tak se z jediného činu ochoty pomoci zrodila kongregace Malých chudých sester.“

Svět se sice od těch dob před 170 lety velice změnil, ale potřeby, které inspirovaly svatou Jeanne Jugan, patří i dnes k našemu životu. Vzpomínám si na klidné, avšak působivé vystoupení dřívější představené během synodu amerických biskupů v roce 1997, který svolal Jan Pavel II. Církev v Americe se pak v odkazu na tento výmluvný projev zmiňuje o starších, „kteří jsou často přehlíženi a musí se probíjovat sami. Musí být respektováni jako osoby. Je nutné se o ně posta-

rat a pomáhat jim v podpoře jejich práv a zajistit jim v co nejvyšší míře fyzické i duševní dobro.“

Břežnové číslo časopisu malých sester z roku 2009 vypráví příběh jedné obyvatelky domova, která se každý večer zastaví v kapli před sochou Jeanne Jugan: „Každý večer přicházím říct Jeanne Jugan dobrou noc, děkuji jí za to, že nám poskytuje domov a říkám jí: Jeanne, kde bych byla, kdyby nebylo tebe?“ Všichni ti starší a chudí z malého městečka v Bretani, počínaje Anne Chauvin – která byla první ženou tohoto domova – by mohli říci to samé.

Zázrak, který vedl k její kanonizaci, se týkal doktora medicíny z města Omaha v Nebrasce, který byl vyléčen z rakoviny jícnu. V lednové promluvě, ještě před obřadem 11. října, Svätý otec Benedikt XVI. poukázal na to, jak „je svatost balzámem, který léčí rány lidstva“.

Při kanonizaci nám připomenul, že svatí jsou nám příkladem, jak ve světě zpřítomňovat lásku Boží. Ježíš nás volá k životu, který vidí dál než jen přítomný okamžik a vnímá Boží království uprostřed nás.

V dnešním evangeliu, v blahoslavenstvích, nám Ježíš připomíná, že všechny naše skutky, které konáme ve prospěch druhých, mají duchovní rozměr. My se podílíme na novém stvoření. Jsme svědky toho, jak je Boží království přítomné

Dobová fotografie Jeanne Juganové
Foto: communio.stblogs.org

To bylo to nejkrásnější na její lásce, že si zvolila být přítelkyní těch, kteří byli nejpouštěnější. Pokračováním její služby Bůh nikdy nepřestal opakovat těm, kteří stárnou: „Jste pro mne vzácní, zavolal jsem vás jménem.“

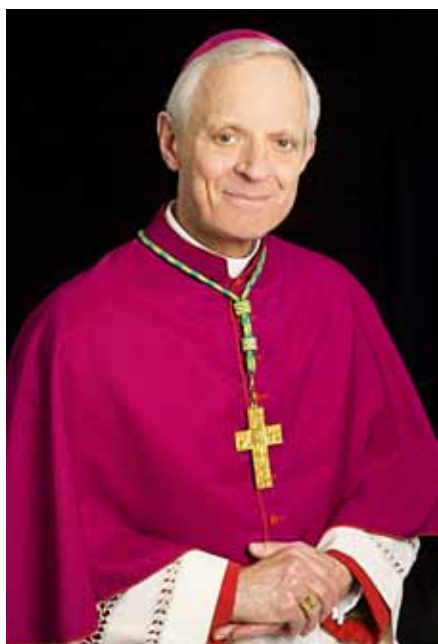
v našem světě. Naše skutky milosrdenství, laskavosti, odpouštění, pokoje a lásky jsou všechno způsob, jakým se Boží království a Kristus mezi námi zpřítomňují. Malé chudé sestry nám svým životem a službou pomáhají rozpoznat, že Boží království se v našem světě uskutečňuje.

Bůh použil Jeanne Jugan, aby se pro staré lidi stala balzámem Boží lásky. Jako by jim Bůh říkal: „Nebojte se. Když jste osamoceni, když je vám zima a jste unaveni, já jsem s vámi. Protože jste v mých očích drazí, pošlu vám někoho, kdo za vás dá svůj život.“ Jeanne Jugan jim svými skutky říkala: „Jste pro mne vzácní, protože jste vzácní Kristu.“

Kristus uděluje všem členům Církve dary a talenty. Některá z těchto charismat kladou na věřícího zvláštní nároky a některá se mají uskutečňovat v rodině, kterou nazýváme náboženským společenstvím. Ježíš zve mnohé k následování a toto jeho pozvání přetrvává v Církvi zvláštním způsobem v zasvěceném životě.

Kristus uděluje všem členům Církve dary a talenty. Některá z těchto charismat kladou na věřícího zvláštní nároky a některá se mají uskutečňovat v rodině, kterou nazýváme náboženským společenstvím. Ježíš zve mnohé k následování a toto jeho pozvání přetrvává v Církvi zvláštním způsobem v zasvěceném životě. Ti, kteří tímto životem žijí, se zavazují (podle učení druhého vatikánského koncilu) buď „sliby nebo jinými posvátnými závazky slibům svou povahou podobnými“ k zachování evangelních rad o dokonalosti, tzn. evangelních rad o čistotě, chudobě a poslušnosti.

Naše oslava svaté Jeanne Jugan je uznáním toho, jak je zasvěcený život mocným svědectvím o přítomnosti Boží lásky – Božího království. Dnes znovu poznáváme, jak poslání svaté Jeanne Jugan od té zimní noci roku 1839 neustále pokračuje. Malé chudé sestry v této službě pokračují a také tím svědčí o Božím království v naší době. Jak zdůrazňuje katechismus katolické církve, když přímo cituje z věroučné konstituce o Církvi: „Povolání žít podle evangelních rad je možné uskutečňovat různými způsoby, včetně poustevnického života, slibem panenství, zasvěceným životem v komunitě, která se vyznačuje „liturgickým charakterem, veřejným vyznáváním evangelních rad, bratrským pospolitým životem a svědectvím jednoty Krista a Církve.“ Existují také sekulární instituty a společenství apoštolského života a jejich exist-

Most Rev. Donald W. Wuerl, S.T.D., arcibiskup washingtonský
Foto: www.jillstane.com

tence je jako kvas v dnešním světě, i když některá z nich nemají sliby.

Papež Jan Pavel II. v apoštolské exhortaci *Zasvěcený život* mluví o zasvěceném životě jako o povolání Bohem „ukázat, že vtělený Syn Boží je eschatologickým cílem, k němuž směřují všechny věci, nádherou, před níž bledne jakékoli jiné světlo, a nekonečnou krásou, jež sama dokáže zcela uspokojit lidské srdce“. Tento dokument nám také připomíná, že zasvěcený život „neznamená jen následovat Krista celým srdcem nebo Ho milovat“ více než otce nebo matku, více než syna nebo dceru (Mt 10,37) – to se vyžaduje od každého učedníka – ale „žít a vyjadřovat to přízpůsobením celé své existence Kristu ve všeobíjající oddanosti, jež předjímá eschatologickou dokonalost, v rozsahu, který je možný v čase a v souladu s různými charismaty“ (16).

Jeanne Jugan velmi záhy vycítila, že prací, kterou jí Bůh předurčil, bude výhradně starost o starší a ubohé. Nebude to lehké poslání. Začala bez jakýchkoliv prostředků. V jejím životopise se dočítáme, že většina jejích prvních svěřenců musela žebrot. To je přesně to, co měl Ježíš na mysli, když řekl: „Nikdo nemá větší lásku než ten, kdo položí život za svého bratra,“ (Jan 15,13). To bylo to nejkrásnější na její lásce, že si zvolila být přítelkyní těch, kteří byli nejpouštěnější. Pokračováním její služby Bůh nikdy nepřestal opakovat těm, kteří stárnou: „Jste pro mne vzácní, zavolal jsem vás jménem.“

Dnes se s Malými chudými sestrami radujeme a vděčně chválíme Boha za to, že povolal Jeanne Jugan a ona na tuto výzvu odpověděla. Také děkujeme Bohu za ty sestry, které i dnes slyší toto volání, odpoví na ně a žijí podle něho

pro ostatní. Malé sestry jsou tím balzámem, o kterém Svatý otec mluvil. Zakoušíme to i my zde ve Washingtonu. Když jim dnes blahopřejeme ke kanonizaci jejich zakladatelky, nesmírně jim děkujeme a prosíme Boha, aby jim nepřestal žehnat.

*Most Rev. Donald W. Wuerl, S.T.D.,
arcibiskup washingtonský
Předneseno 25. října*

*v Národní katedrále ve Washingtonu.
Z angličtiny přeložila Krista Blažková.*

Ad: Proč spolu nemůžeme normálně mluvit [RCM 28/2009]

Drazí přátelé,

moc vám chci poděkovat za *Res Claritatis Monitor*. Hodně článků mne povzbudilo a inspirovalo, ale chci vám poděkovat zvláště za jeden z č. 28 „Proč spolu nemůžeme normálně mluvit.“ Je to opravdu věčné téma a hodně bolestné. Někdy mne až děsí jak mnoho jsou věřící svázáni různými názorovými proudy a jak nedokáží komunikovat. Také je to o ignoraci, kdy někdo tkzv. někam nepatří a není přijímán. Je zde také přítomná jakási pachutí strachu a někdy špatně utajovaný vnitřní antagonismus kde je jasné vnímatelné, že oči nejsou zcela upřeny na Ježíše ale na pragmatické zájmy a postoje. Je někdy až paradoxní vnímat jak se někteří zaštiťují jedinými správnými postoji a dokáží až zraňovat neuváženými výroky a představami. To se také i do jisté míry odrazilo ve výše zmíněné polemice, kterou tak pěkně analysoval pan Ondřej Šipr. Má naprostou pravdu, že se mnohdy jedná o postoje, které postrádají lásku a úctu, jako by se zapomínalo, že

jsme všichni bratři a sestry. Nebo je to jen fráze? Je bolestné, když existují projevy, které opravdu chtějí doslova „zadupat, umlčet“ a převálcovat argumentací z níž spíše vane jakési klišé a mistrná profesionalita, která třeba i bez invektiv dává jasně poznat na cí straně existuje „pravda.“ Je přitom zcela logické, že perfekcionalismus pěstovaný svatou církví bez schopnosti přinášet evangelium tam kde je tma a bolest, nemůže nikdy dorůst do plnosti vydanosti a nepřináší pravé plody. Mladí formováni diskotékami a technem potřebují dlouhodobé vedení a ti, kteří byli obdařeni charismaty duchovní hudby musí najít cestu k těm, kdo vyznávají tyto „primitivní“ formy hudby. Neschopnost opravdového přijetí je bolestná a často se halí do vzletných slov: „s tím nelze komunikovat“ anebo je již přímo odepsán a jsou ignorovány pokusy o věcnou komunikaci. Na upřímný a obsažný text je reagováno několika slovy a spíše frázemi anebo je pokus vůbec ignorován. Není potom divu, že při

rozmluvě se hovoří velmi strojeně a často o věcech nepodstatných, protože jsou zde všudypřítomné obavy z náročnosti tematu a jsou žádané snadné scénáře, aby nezvznikalo „napětí.“ Výsledky jsou pak patrné ve všeobecném marasmu společnosti. Nemáme právo ani my kněží cítit se „být z obliga“, býváme hodně sebestřední a pokud se otevřeme, střežíme pečlivě, aby nedošlo k narušení našeho modelu uvažování. Jaký je lék? *Efata*. Ale pro všechny bez předem stanovených lobingů představ. Vyprázdnění od sebe a pozvání Ježíše do vlastního života, jinými slovy osobní svatost, která je vyprošována. Zde je naděje a také budoucnost církve. Děkuji za toto téma, které mne osobně velmi bolí, protože chci často vyjádřit své nitro, ale již dopředu vím, že bych byl kontraverzní. A to nechci. Je to dlouhá cesta ale s Ježíšem a nyní POZOR! také s PANNOU MARIÍ lze jistě k cíli dojít. A tím je nebeské království. Nebo je to snad vliv, sláva a úspěch nějakého společenství, které mně vyhovuje a ty další ne?? Žehnám sobě a vám všem a děkuji.

P. Petr Dokládal

Poznámka k týdnu

NÁBOŽENSKÁ SVOBODA VERSUS TOLERANCE

Domnívám se, že největší problém je právě v pochopení pojmu „náboženská svoboda“. Je matoucí. Implikuje, že všechna náboženství jsou si rovna. To je poznání, které je nepravdivé.

Poslední dva týdny ovládlo média téma švýcarského referenda, ve kterém občané ekonomicky vyspělé a veskrze sekularizované země odmítli výstavbu minaretů. Objevily se hlasy, které kritizovaly tento svobodný občanský projev. Tvrdily, že výsledek referenda nese s sebou stopy popírání náboženské svobody a že byl do značné míry ovlivněn strachem lidí, kteří už žijí s muslimy. Domnívám se, že strach zde skutečně sehrál svou roli a že jde o strach oprávněný. V české kotlině zatím výrazné negativní zkušenosti s muslimským obyvatelstvem nemáme. Patrně je to způsobeno také tím, že – ačkoliv to mnohdy situace nevyžaduje – velmi časně rezignujeme na svou náboženskou tradici (když už nám tedy nejde o misijní úsilí, které je povinností každého katolického křesťana!). Připomeňme si to na další aktuální události. Itálie se bouří proti rozsudku Evropské-

ho soudu, který ji nutí odstranit kříže ze škol. Italskou vládu podpořil tento týden polský Sejm, který přijal obrannou rezoluci, v níž zmínil, že kříže ve školách nejsou jen náboženským symbolem, ale že kříž je připomínkou obecných hodnot. Biskup Tadeusz Ploski doslova řekl: „Bez pravdy není svoboda, kříž je symbolem pravdy i svobody.“ Poláci spolu se Slováky, kteří podobně usnesení také připravují, připomínají, že to není tak dávno, co kříže ve školách viset nesměly. Nevzpomínám si, a zde navazuji na zmíněnou českou vlastnost předčasně rezignace, že bychom získali zprávy o podobném úsilí českých politiků. Oběma zmíněnými tématy se prolíná jedno velmi diskutované téma: téma náboženské svobody. Domnívám se, že největší problém je právě v pochopení pojmu. Je matoucí. Implikuje (tedy v rovině současných výkladů), že všechna nábožen-

ství jsou si rovna. To je poznání, které je nepravdivé. U řady lidí se respekt k náboženské svobodě proměnil do nezájmu o spásu ostatních. Jiná věc je křesťanský postoj formovaný v náboženskou toleranci. Náboženská tolerance je výrazem úcty k člověku, jeho svobodě poznání, tradici apod. Neuzavírá však cestu k rozhovorům o pravdě, kterou nemá každý svou a jinou, ale je o p r a v d u jen jedna. Náboženská tolerance se ve Švýcarsku projevuje např. tím, že zde muslimové mají své mešity, kde se svobodně scházejí. Minaret je naproti tomu symbolickou stavbou bez praktického využití. Jeho stavba má symbolizovat pravost islámské víry. Povinností křesťanské Evropy je chránit muslimy a další právě před tímto nedostatečným poznáním pravdy o pravém Bohu. Vánoční čas nám k tomu dává skvělou příležitost.

Zdeňka Rybová

Ad: Geert Wilders a konec svobody v Čechách [RCM 29/2009]

V RC Monitoru ze 13. 12. byl zveřejněn článek Mgr. Matyáše Zrna *Geert Wilders a konec svobody v Čechách*. Plně souhlasím s autorem, že Wilders není žádný xenofob a fašista a že odmítnutí nechat ho vystoupit v Praze bylo hloupostí, jež je poplatná nebezpečné tzv. „politické korektnosti“. Jsem též zajedno s M. Zrnem, že masový příliv muslimských přistěhovalců do Evropy je důvodem ke znepokojení, neboť v budoucnosti hrozí pohlčení evropské civilizace civilizací islámskou.

Mám ale pochybnosti, jestli autor náležitě vnímá rozdíl mezi současnou evropskou civilizací a křesťanskou civilizací.

Pro mne článek vyznívá tak, že on oba fenomény ztotožňuje. Jenže současná euroamerická civilizace již dávno není křesťanskou. Legální potraty, porno, homosexuální „manželství“ a tlak na uzákonění eutanázie, provázené protikřesťanskými invektivami, to jednoznačně dokazují. Nynější evropská civilizace je založena nikoli na křesťanství, ale na osvícenství, liberalismu a částečně i marxistickém socialismu a všechno, co tomu odporuje, znamená „politickou nekorektnost“, která v některých zemích již vede k otevřenému pronásledování, jež se bude zákonitě stupňovat.

Kdyby šlo o obranu autentické křesťanské civilizace proti náporu islámu, tak ji budu vehementně podle svých možností bránit. Jenže tuto bezbožnou civilizaci? Připadám si jako Odysseus ze známého Homérova eposu, jenž musel volit mezi Skyllou a Charybdou a dlouho nevěděl, která z nich představuje menší zlo. Co je za stávajících poměrů menším zlem? Evropská sekulární (tj. protikřesťanská) civilizace nebo mohamedánská? Ať zvažuji jakkoliv, vychází mi, že ta druhá. Je mi samozřejmě známo, že islám je falešné náboženství a má řadu antihumánních ustanovení, že Mohamed po dobytí Mekky krutě vyvraždil tamní Židy a politické odpůrce, že korán obsahuje protikřesťanské invektivy, že mnohé muslimské státy tvrdě pronásledují křesťany atd. Jenže

na rozdíl od evropské „tolerantní“ civilizace islám nepovoluje ani potraty, ani eutanázii, ani homosexuální svazky.

Podívám-li se na celou věc z osobního hlediska, tak bych jako čerstvý důchodce raději než v Holandsku žil v Jordánsku nebo Sýrii, umírněných muslimských státech, kde křesťané přece jen mají snesitelnou míru státní tolerance a hlavně, kde bych se nemusel obávat, že mne v nemocnici v rámci programu

eutanázie zavraždí zdravotnice v bílém plášti injekční stříkačkou (což se dnes v Holandsku legálně děje). Jestliže pánové Wilders, Fortuyn atd. bojují proti přílivu muslimských přistěhovalců, ale současně hájí eutanázii a další zrudnosti, jak kolega Zrno sám uvádí, tak pardon, nemohu tyto lidi podporovat ani v jejich nasazení proti muslimské hrozbě.

Jeden můj přítel měl takovou prognózu budoucnosti: Buď tady bude totální

Sodoma Gomorra nebo islám. On sám by raději volil to druhé. Já také, pokud by šlo o islámskou civilizaci á la Jordánsko a ne á la Saudská Arábie (nota bene podporovaná USA) nebo Taliban. Ale uznávám, že to je nelehký problém a rád bych se takovému a podobnému dilematu vyhnul. To ale asi nepůjde, jestliže se tato euroamerická civilizace nestane opět křesťanskou.

PhDr. Radomír Malý

LITURGICKÁ ČTENÍ

20. 12. Neděle	Mich 5,1–4a, Žl 80, Žd 10,5–10, Lk 1,39–45 4. neděle adventní	24. 12. Čtvrtek	2 Sam 7,1–5.8b–12.14.16, Žl 89, Lk 1,67–79 Štědrý den
21. 12. Pondělí	Pís 2,8–14, Žl 33, Lk 1,39–45 sv. Petr Kanisius	25. 12. Pátek	Iz 9,1–3.5–6, Žl 96, Tit 2,11–14, Lk 2,1–14 Slavnost Narození Páně
22. 12. Úterý	I Sam 1,24–28, I Sam 2, Lk 1,46–56 sv. Servul	26. 12. Sobota	Sk 6,8–10;7,54–60, Žl 31, Mt 10,17–22 Svátek sv. Štěpána
23. 12. Středa	Mal 3,1–4.23–24, Žl 25, Lk 1,57–66 sv. Jan Kentský		
27. 12. Neděle	I Sam 1,20–22.24–28, Žl 84, I Jan 3,1–2.21–24, Lk 2,41–52 Svátek Svaté rodiny, sv. Jan Evangelista	31. 12. Čtvrtek	I Jan 2,18–21, Žl 96, Jan 1,1–18 sv. Silvestr
28. 12. Pondělí	I Jan 1,5–2,2, Žl 124, Mt 2,13–18 Svátek svatých Betlémských dětí, mučedníků	1. 1. Pátek	Nm 6,22–27, Žl 67, Lk 2,16–21 Slavnost Matky Boží Panny Marie
29. 12. Úterý	I Jan 2,3–11, Žl 96, Lk 2,22–35 sv. Tomáš Becket	2. 1. Sobota	I Jan 2,22–28, Žl 98, Jan 1,19–28 sv. Basíl Veliký a Řehoř Nazíanský
30. 12. Středa	I Jan 2,12–17, Žl 96, Lk 2,36–40 sv. Evžen		
3. 1. Neděle	Sir 24,1–4.12–16, Žl 147, Ef 1,3–6.15–18, Jan 1,1–18 Nejsvětější Jméno Ježíš	7. 1. Čtvrtek	I Jan 3,22–4,6, Žl 2, Mt 4,12–17.23–25 sv. Rajmund z Penafortu
4. 1. Pondělí	I Jan 3,7–10, Žl 98, Jan 1,35–42 bl. Anděla z Foligna	8. 1. Pátek	I Jan 4,7–10, Žl 72, Mk 6,34–44 sv. Severin
5. 1. Úterý	I Jan 3,11–21, Žl 100, Jan 1,43–51 sv. Telesfor	9. 1. Sobota	I Jan 4,11–18, Žl 72, Mk 6,45–52 sv. Julián
6. 1. Středa	Iz 60,1–6, Žl 72, Ef 3,2–3a.5–6, Mt 2,1–12 Slavnost Zjevení Páně		

Res Claritatis MONITOR – zpravodajský týdeník vydávaný o. s. Res Claritatis pod záštitou České dominikánské provincie. Noviny jsou zaměřeny na osvětu široké veřejnosti v oblasti života a postojů římskokatolické Církve jako prevence náboženské nesnášenlivosti a xenofobie. Fotografie bez uvedení zdroje pocházejí z Flickr.com. ISSN: 1214-8458. MK ČR E 15474. Adresa redakce: Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5, e-mail: redakce@claritatis.cz, číslo účtu: 1683820001/5500. Šéfredaktor: Mgr. Michaela Freiová. Redaktoři: Mgr. Dagmar Kopecká, Mgr. Ondřej Vaněček. Redakční rada: Vít Cigánek, RNDr. Václav Frei, P. Mgr. Pavel Mayer OP, Zdeňka Rybová, Mgr. Radim Ucháč, Kateřina Ucháčová, Mgr. Matyáš Zrno. Teologický poradce: P. Mgr. Pavel Mayer OP. Objednávky: Periodikum je distribuováno zdarma a lze jej v požadovaném počtu kusů objednat na adrese redakce. Jeho vydávání je možné jedině díky zasláným darům, které pokrývají náklady na tisk a distribuci. Náklady na jedno číslo jsou přibližně 15 Kč, což pro tento rok činí 465 Kč. Všem dárcům Pán Bůh zaplatí. Dary lze podle § 15 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb. uplatnit pro snížení základu daně.